

Pris: 12 pennar

IV. Kyrkost. 1861

Smedgesällen

Arwid Link,

eller

Huru en yngling skall sin wäg
ostraffeliga gå.

Berättelse 2.

— — — — —
Elenäs,

tryckt hos E. O. Koster & Comp.
1861.

Arwid Link

Gillas till tryckning. Åbo Domkapitel, den
3 Juli 1861.

Ealigt befallning:
J. G. Friberg.

Den samhällslof af ibland och, som öfverstrifven på des-
sa blad angifwer, är onckligen blottstald för de största an-
deliga faror.

Gesällernas kringvandring i små och stora städer sät-
ter dem i tillfälle att se och lära mycket ondt, höra mye-
ket gudlöst tal och deltaga i många syndiga tidsfördrif och
tillsällningar. De äro oftast uteslutne från allt umgänge
inom sina mästars familjer och få söka sig sällskap hvar
de kunna. Derigenom råka de ut för dåliga kamrater, till-
bringa söndagen och andra lediga stunder på liberliga stä-
len eller på herbergena, der de sammanträffa med unga
män af yrket, som redan äro gamla i synden och förlöda
de oerfarne. Sanningen häruf skola wi finna af Smeds-
gesällen Arwid Vink's historia, som jag nu will berätta.

1. Arwids hem.

Gamla smeden Vink, som war bosatt i en by nära
den lilla staden N. war en hederöman och wisse med sitt
hus af allt hjerta tjena Herranom. I hela trakten war
han högt aktad för sin oförtröade gudsfrukthan och redlighet
och duglighet i yrket. Men han hade haft många barn,
hwilka alla afsidit, när de blifwit så stora att de kunnat
göra någon nytta, och derföre war han mycket fattig. Alla
tillgångar hade åtgått för barnens uppfostran, och nu war
det mycket torftigt i huset. Hurtigt klappade han dock det
glöddgade jernet på stället med tillhjelp af sin enda återstå-
ende son Arwid, som nu war 13 år gammal och hade der-
igenom sitt dagliga bröd. Wäl hade det kunnat wara bät-
tre, om han, som många andra, låtit en och annan bit af
sina kundens jern falla bredwid stället och oförmåert matat

det å sids, men Linn war en Kristen, och hade inpräglat i sitt hjerta Herrans ord: den der stulit hafwer, han själse icke mer, utan arbete hellre med sina händer, och wille icke heimitta sitt hus med orättfånget gods. När magen blir mätt genom föld, blir både kropp och själ uppfyllde af Guds förbannelse" war hans wantiga ordspråk.

Wid tiden för wår berättelse hade en swär nerfber begynt rafa i byn, och fattigdom och elände upptod i många lojor, spönerbet bland det lilla folket, som måste lewa af det dagliga arbetet. En aften, bland många andra, insann sig åter en grannhustru från en af lojorna i byn hos smeden Linn och belogade gråtande sin stora nöd. Hennes man hade redan i tre wecker varit sängliggande, och icke kunnat förtjena en enda mark, de sjuke barnen ropade efter födsel och de friske efter bröd, men alla tillgångar wore uttömda.

Detta gick wår smed hårdt till hjertat. Han tröstade den arma kvinnan, så godt han kunde, med Herrans ord, lät gifwa henne af sitt ringa förråd en kala bröd och en skål mjölk och bad henne nåsta aften återkomma.

Med ögen glänjande af tårar och fröjd gick den arma kvinnan till sitt fattiga hem, men smeden Linn satt framför spjeln i sin loja och stirrade dystert på den stökande köledon. Under den grofwa och fetiga drägten klappade ett warmt hjerta, bildadt i kerets skola och höjdt af Kristi kärleks twång, och tårar nedrullade nu utför de nedswärtade kinderna.

"Wet du hwad wi göra, gumma", sade han slutligen till sin hustru, i det hans märkla blick upplornade af en underbar glans, jag och Arwid skola begynna arbetet något tidigare på morgonen härsefter, klappa på litet slitigare, och arbete litet senare på qvällarne, så kunna wi dagligen gifwa någon smula åt wår fattiga granne".

Sagt och gjort. Skofan 3 hwarje morgon war arbetet redan i full gång i mästerns Linds smedja. Wälgen pu-

stade, gumsterna flögo och hammarflagen föllo så tätt och skarpt, att det war lust deråt. Hwarje stund af dagen, som icke war upptagen af besjällda arbeten, användes till förfärdigande af spadar, yrar, liar, knifwar, hästfiter, mäslor, ipil och mibb, som hustrun förskilde i staden och byarne rundt omkring, men hwarje aften bar hon en del af förtjensten till den fattiga grannens loja, der hustrun utäwen hade insjuknat.

Så fortgick det minuter och lustigt i twenne weckors tid, då smeden Linn efter slutadt arbete en aften wäldiamt insjuknade i den härjande farjoten. Det ansträngda arbetet hade måhända för mycket medagit hans krafter, och han kände att sjukdomen icke skulle blifwa lång. Förmanande sin hustru till härdaktighet och sin son till gudsskriften och lödnad, afsonnade han lugnt på wende dögnen, öfwa upprepaende apostelns ord: Jag ästandat skiljas hädan, och wara när Kristo. Psal. 1: 23.

Den tid som nu följde, war icke lätt för eufan och hennes son. Ett enkebarn, ett armt skä. Så kom en sträng winter, hwilken medförde mycken sorg och nöd i de fattigas hem. Men när det begynte gå för hårdt uppå, och det wille blifwa för tungt och smärtamt i enfans hjerta, lyfte nådajelen ofwäntrån ned öfwer berne ännu klarare, och hon kunde wängen gång märka Guds fördelida hjälpaande hand, när nöden war som störst. Det war som om den gode Gudens skickat bud till hennes afsedne mans gamla kinder, när hon war i stort behof af något. Så oförmedadt och owäntadt kom juft det som hon mest behöfde. Så gick wintern förbi och eufan och hennes son tillwerts i tro och förtrostan. Men henne war en bättre son bestörd.

När wären kom, lemnade hon sin bydda och flyttade i ett annat hus, i Fadrens rika hus, der hennes frälsterman keredt henne rum. Efter en kort sjukdem dog hon, för att deruppe helt så smaka huru lustig Herren är. Wid sitt afsonnande hade hon ännu en wedrawikelse. Hennes mans gamla wän smedsmästaren Salling ifrån staden kom

till henne, och sade: "Kära vän, öron er icke, hura det skall gå med eder Arwid, jag tager gudsben till mig och han skall få hos mig lära sig sin faders och mitt handts verk, och jag vill hålla honom som mitt eget barn".

Med denna glädje, och sedan Arwid, på hennes tillfrågan, lofwat att blifwa sin frälsares trogen och ej öfvergifwa sin Gud, tog hon afsked från werlden.

2. Arwid Lär sig Guds kärlek.

Alltså inträdde nu Arwid i lära hos smedmästaren Salling i staden M. Och nu först kände han hvad han i fader och moder förlorat och hvad det wille säga att wära ibland fremmande människor. Det förefom honom som om Gud själf hade öfvergifwit honom och det wore förbi med all glädje i lifwet, och första aftonen suckade han under många tårar: "O min käre Gud och Fader i himmelen! Öfvergif mig icke, hjälps mig hwar jag är, jag är ju ett ensamt faders och moderlöst barn i den willa werlden, war du mig en fader för Jesu Kristi skull! Amen".

Det war någenting owanligt och underligt med den mästare Salling. Ingen wille gerna länge stanna i hans smedja. Uppådes det honom att antaga en gesäll, så derhjemme han följande öfwer fjorten dagare och många sprungor redan första dagen sin väg. Derföre war wår mästare öfwen nu utan hjälp wid arbetet.

Tidigt den andra morgonen kom så mästare Salling till Arwids säng, ropade honom och sade: "nu min son, stig upp; wi måste till arbetet! Men i mitt hus heter det: bed och arbeta! Kom ihåg det. Den som om morgonen icke rätt har bedit, har om aftonen icke gjort något rätt arbete; och han har icke ett lodigt hjerta, ingen lust att lära och ingen kraft att smida. Således gör nu först din bön och kom sedan in i smedjan".

Desa ord behagade Arwid wäl; han tyckte att den

gamle Salling liknade hans fader, och han kände sig helt hemmastadd i huset. Han följde det goda rådet, och bad till och med i rikare än fordom i sitt hem. Men hvad Arwid tyckte om, kunde många andra lärgegnar och gesäller icke lida, och derföre sprungo de sin väg. De wille icke bedja, utan swärja och bannas, och kunde derföre icke hårdta ut hos en mästare, som hwarje morgon och aften påminnte dem om bönen, och som själf war en bedjare.

S smedjan war Arwid sedan hurtig wid arbetet, då hans hjerta war glad i Gud. De stora tunga hamrarua kleswo allt lättare för hwarje dag; gnisterna flögo omkring honom, utan att göra någon skada; han hade ett godt hufvud och war läraktig och mästaren nickade belåten med hufvudet och tänkte: en sådan der posse har du ännu icke haft, det synes wäl, att han hållit i hammaren en dag förr. Det war också lust och glädje att se de båda wid skädet. War arbetet swårt, så togo de, men de gläntande ögonen blidde lifligt fram ur de nedswärtade ansigtens, och man kunde wäl märka, att de förstodo hwarandras blifår. Men war det små och lättare saker, som de skulle arbeta, så öppnade den gamle sin mun och berättade om sina wandringar, om länder och städer, om wänner och fränder, om frösder och skandens, om nöd och hjälp, om syndafall och upprättelse, och slutet af alla mästarens tal war wanligen hans äfflingswärd: "Huru skall en yngling i sin väg estraffeligen gå? När han håller sig efter Guds ord". Och när han hade sagt detta, tog han sin hammare och slog dermed så kraftigt i skädet, att man kunde höra strådas. Det war som wille han slå in detta språket i Arwids hjerta, såsom en spik i hjulet, hwilken ingen skulle kunna utrycka.

June i mästarens hus så Arwid lifwen lära mycket godt. Dit kommo ofta allahanda människor ifrån staden, te mästare Salling war en gladlynt, erfaren och sedm man, som gerna talade om Guds rike och Jesu Kristi död för syndare. Då slog han ofta upp sin Bibel, läste högt nå-

got stucke, och nypflände en psalm i hvilken äfven de andra deltago. Många förnimdade dock den fromme mannen, och icke fållan hände det, då Arwid näste kringbära beställningar i huseu, att egudaktiga gester tillropade honom på gatan: har du bedit i dag? men Arwid tog och tyckte att mästaren hade rätt.

Så hode kastigt tre år förflutit, då Arwid erhöi sitt lärebrev och blef gesäll. Nu skulle han så gerna welat packa in sin rensel och begifva sig på vandringar ut i werlden. Men hans mästare hade flera gånger låtit förstå, att han gerna såg, att han ännu stannade qwar ett år, och det är billigt, tänkte den unga gesällen, du måste wåra iactsam emot en mästare, som gjoet dig så mycket godt. Men det skulle dock bli på annat sätt.

Såsom gesäll hade nu Arwid större frihet, men ansände, som många andra, denna frihet till sitt förderf. Han förelen sig jelt rätt stor, när han första gången kunde gå på gesällberget. Der träffade han många gamla och unga gesäller af ästlikliga handwerk. Det war något nytt för honom att höra deras nya wiobet. De woro mycket böfiga emot honom, kallade honom broder, sade att han war en präktig gosse, och drucko honom till. Arwid hade aldrig blifwit så ärad, och han tyckte det war hans lyckligaste dag. Der äto och dracko och sjöngo och tillgick muntert och gladt. Slutligen ropade de „hurra“ för Arwid Link, wår nya broder och kamrat, och prisade honom mycket.

Wid midnatt tumlade han hem; mästaren öppnade dörren för honom, utan att säga ett ord. Arwid kastade sig på sin säng. Swära, förwitrade drömmar flögo genom hans hufwud. En såg han sköna, än åter rostliga gestalter swäwa för sina ögon, ömsom sina föräldrars likheter, ömsom de lustiga bröderna på berget. Men allt detta war dock iniet emot uppvaknandet om morgonen. Som en misddadare inträdde han i smedjan. Hans samwete war honom tyngre än all werldens jern. Smedjan

gick rundt omkring för honom, hans hjerna war förwitrerad, hans händer darrade och han slog ofta miste med hamnaren. Allt bedja hade han icke tänkt uppå, och hela arbetet gick dåligt.

Den gamle Salling wankade ikring, såsom en han icke heller rätt wiste hwad han skulle taga sig före. Andiligen sade han: Arwid, din utgång i går war icke nyttig, din ingång hit icke heller. Wet du icke mer: huru en yngling skall sin wäg ostraffeliga gå? När han kaller sig efter Guds ord! Du har icke hållit dig derefter. Du swiglar till själen såsom till kroppen. Du har gjort ett swårt fall. Man säger: en gång är ingen gång, men jag säger dig: en gång, den första gången, är alla gånger. Du har icke gått din wäg ostraffeliga, utan straffwärdt. Besinna dig, gå till Gud, och bed om ett bätferdigt hjerta, att du må finna förlåtelse för Jesu Kristi skull och bådanefter wåra: oförtalad och ren, och Guds barn ostraffelig, midt ibland det wanartiga och wrånga släktet, ibland hwilka du skall lysa, som ett ljus i werlden“. Phil. 2: 15.

Desa ord brände, som om glödgadt jern blifwit instudet i hans själ. Han wiste och måste inom sig erkänna, att mästaren hade rätt. Men likwål war det något inom honom, som gjorde honom uppretad emot den gamle Salling. Han wille icke mer låta tillrättawisa sig som ett barn. Han hade äfwen sedan i går begynt på andra tankar om Guds ord och sin mästares öfwerflödiga gudsfruktan. En så stor förändring hade denna enda aften åstadkommit i hans hjerta och sinne.

I smedjan war nu den gamla glädtheten borta. Hwar och en gjorde sitt arbete, men många ord wrelades icke. Mästaren märkte snart, att hans gesäll icke mer wille höra något om Gud och salighetens wäg, och teg. Dock heppades de gamla, att allt skulle komma till rätta igen. De fördubblade sin kärleksfullhet och sökte uppsylla, så godt

de kunde, alla hans behofver och önskingar. Men deras kärlek syntes plåga honom, och han ställde sig allt mera fremmande i huset. Hade han hjerligt odmjukt sig inför Gud, och ångrande trett iudernas förlåtelse i Jesu namn, och fått en barnslig frid i sitt samwete, så skulle han ed blifwit som ett barn emot sin gamla mästare och hans hustru. Men dertill kom det icke. Han ångrade icke sitt fall inför Gud, och bekände icke ens inom sig att han fallit. Twertom hörde han oupphörligt en stämma inom sig, som sade: "Oå härifrån; här har du intet annat att wänsta, än skam, förtreter och förakt, då du icke längre orkar bedja och sjunga". Det war det köttliga hjertats stämma, men han wistte det icke. Han wisse nu blott ut i werlden, för att icke behöfwa knelta för någon.

Så kan satan på en enda afton förwända en människas hjerta och sinne. Han förbländar själen och inspiärer den allt hårdare i sina sjettrar.

3. Arwid ute på wandring.

Efter några veckor gick vår unga gesäll åter en gång ut — i herberget. Han wille nu fråga de erfarna gesällerna, hwarthän det skulle wara bäst att gå. Der träffade han i hopen en, som såg besynnerlig ut, en stor och lång figur, med en hwit stolhatt på busrindet och en dyrbard rödskäpp i handen; han hade ett blekt ansigte och ett klokt utseende, och ingen wistte rätt hwarifrån han war hemma. De andre tyktes hafwa stor afkining för honom, och när han talade woro alla tyfse, och hwad han sade och wille, det steddde. Han retade de andre till lustighet, men själf blef han alltid nykter. Och Arwid tänkte, "den der måste du fråga, ty han kan helt wist gifwa godt bested". Men den förnämna gesällen förekom honom. Han wände sig med några frågor till Arwid beträffande hans framfeg i yret, förde honom till en mörk del af rummet och sade: "Hör

du, jag har redan länge haft ett öga på dig, du är en klof gossie och det kan bli något af dig. Men du måste bort ifrån den gamla Salling; han är allt af den gamla werldens folk och wet ingenting om den nya tidens upplösning. Jag kan icke här så uttala mig, som jag wille, men gå till staden B., der skall du få erfara mycket, som du hittills icke kunnat tänka. Packa redan i dag in dina saker, här har du ett guldmunt till resan och nu farväl!"

När Arwid såg upp, war den fremmande förhynnen genom en sidodörr. Han betraktade penningen; hans hand darrade, som om det warit blodspenningar, för hwilka han sålt sin själ; men han tänkte: "Hwad kan det wäl stoda mig?" Smellertid hade han icke längre ro i herberget, utan stödade i tyfset hem upp i sin kammar, packade tillsammans sina kläder, och lade sig för att sofwa. Men sömnen wille icke komma. Han kunde icke undgå att känna, att han gick onda dagar till mötes. Han kände att han flydde undan för Gud, och att hans själ war i stor fara. Men å andra sidan sade han jemt till sig sjelf: "Du är wäl icke så dålig heller, att du skall alltid blifwa här".

Så lämpade han hela natten igenom med Gud och sig sjelf, och uppslod slutligen med den bestända tanken: "du går!" Resklädd och med läppen i hand trädde han in till den gamle Salling och sade: "Mästare jag will ut i fremmande land, och se mig omkring i werlden; I hafwen ju oc gjort wandring, och såsom det icke har ångrat eder, så skall det wäl icke heller ångra mig".

"Huru? Du will bort?" frågade Salling försträckt. "Nå, jag kan icke hindra dig, men måtte Gud och ingen annan hafwa fört dig till detta beslut. Tänk på fader och moder, som äro i himmelen, och nu säger jag dig ännu en gång i deras och mitt namn, ja, hwad mer är, i Jesu namn: Huru skall en yngling sin wäg astraffeliga gå? När han håller sig efter Guds bnd".

Tårarne frego den gamle mannen i ögonen, och hans läppar frambristade en satta bön. Afstedet war kort. Den

goda matmoderen hann icke engång insticka en Smetbulka i Arwids rensel. Och gäfallen wandrade äfstad.

Der wandrade nu war Arwid, utkommen på den stora werldswägen. Det fött, på hvilket han gått från sitt fosters hem, war icke godt, och han gjorde sig förebräelser deröfver. Han hade en aflägsen aning derom, att hans wandring icke skulle blifwa lycklig. Den war icke företagen i ödmjukhet och gudsfruktan, icke i bönn och åkallan, utan i egenwilsa och af löstliga hewefelsigrunder.

I det första nattwarteret kände han sig något öfwergifwen; det tycktes honom, som om han flydde för Gud och sig sjelf, och under hela resan, som räckte i 7 dagar, pålägges han af stor modlöshet. Då och då gif en inatt bönesud om Guds hjälp ut hans hjerta, men det war icke mer samma glada, frimodiga bönn som för. Han kunde icke mera tro att han wandrade efter Hertans wilsa och under hans skydd.

På en måndag i Majmånad kom han till staden P. och gick genast till herberget. Gafällerna arbetade icke nu i werksläderna, utan höllo säfallad fri måndag, och derföre war rummet fullt. Föreståndaren, hos hvilken han anmält sig, bjöd tyfnad, och sade: "En ny wän och breder bar kommit till oss, Arwid Lin, ifrån staden R., en kraftfull smed, helsen honom wälkommen".

Då trängde sig alla omkring honom och helsade, såsom på en gammal bekant, och han måste sätta sig wid bordet och berättat sina lefnadsöden. De gillade hans beslut att lemna den gammalmodiga Salling, och berömdo honom för hans fasthet och mod att ensam företaga resan. Och Arwid tyckte att han här funnit de rätta wännerna, hans hjerta blef helt lätt, och han kände sig åter nöjd och glad.

Det dröjde icke länge, förrän han erhöll förmånligt arbete. Men hans nya måliare war en förnäm man och hade ett stort stenhüs och umgicks bara med fint folk. Derföre kunde gäfallen icke sitta wid hans bord och bo i hans

hus, utan måste söka sig ett ufselt kofse ute i staden. Så dåligt hade Arwid ännu aldrig haft det. Hans nya herre war desputom fremmande och stolt och wille aldrig se honom hos sig, blott han arbetade de bestämda timmarna i werksluden.

Arwid hade ledsamt och otrefligt i sin lilla kammar, och tillbragte derföre söndagarne och alla qwallar i herberget, der han tyckte sig blifwa med mera aktning bemött. Någre af de äldre gäfallen skänkte honom sitt förtroende och dreg honom in i alla hemligheter, som skulle tillhöra den nya tidens upplösning. De framkastade äfwen, ehuru wäl till en början försigtigt, att kristendomen icke mera dugde, och war ingenting att befatta sig med, utan man måste göra sig fri från den och alla fördomar, ty det finnes ingen Gud och ingen dom. Öfwerbeten måste bort och många lagar, som den gjort, med mera dyligt. Och när sådant tal blef hållet, woro alla glade, och man sjöng och drack långt in på natten. Men Arwid kom hwarje gång jämte i sin kammar och vlistigare till sitt arbete.

Så gick det halstannat är, och hward hade han derunder lärt?

Han hade lärt att förgäta sin Gud, smäda sin frälsare, förakta sin öfwerhet, sty för arbete, undergräfwat sin helsa, förhärdat sitt samwete och wara misnöjd med hela werlden, utom med sig sjelf och sina kamrater. Men denna hjertats töränghet hade så småningom inkommit hos honom, att han icke ens märkte att någon förändring inträffat i hans själ och sinne. Det dagliga umgänget med kamraterna hade oförmärkt infört detta gif i hans hjerta. Och om då och då någon bitter tanke uppstod hos honom, eller synden brände på hans samwete, så gjorde han dermed som med det heta jernet, hvilket man stöder i watten för att det skall blifwa kallt igen, och gick ut till herberget för att undfly sig sjelf och sin ero i de glada brödernas fällskap.

4. Återvägen.

En höstasten inträffade ett upplopp i staden, i hvilket synnerhet gästerna deltog. En stor hov rågade genom gatorna. Omfom stodo de stilla, och då hörde man hårda slag och fenster, som klingade; omfom gingo de vidare, och då hörde man skändliga visor och skatt, grofva eder och ställsord emot bergvärdaren i staden. Plödtligt rusade en bewäpnad wakt fram. Menniskorna flydde åt alla håll, blott några af de sörste drofistarna satte sig till motvärn, och blefvo gripne, och ibland dem war Arwid Vink. Hans kvarter blef nu i fängelsstet, ett litet rum i stadshäktet med ett högt inwid taket beläget fenster med jerngaller, genom hvilket icke en solstråle kunde inkomma. Han swor i wanförlig wilddhet, stampade med fötterna, skar tänderna af raseri, och upphöjde knytnäsvarne, som wille han med en hammare spränga det lilla fängrummet. Skummande af wrede rusade han gång efter gång emot dörren, för att uppslöta den. Men allt detta hjälpte icke. Han sjönk ned på sitt kalmiläger och låg till hälften i wanmakt i tre dagars tid. När fängwaktaren wid middagsriden stöt in södan genom luckan, hörde han, att den sängne talade i full yrskel. Den tillkallade läkaren förklarade att fången måste föras till sjukhuset, emedan han hastigt insjuknat i nerfieber.

Så kom nu Arwid på sjukhuset. Men wackor föringo innan den sjuke kom till sans och kunde förnimma, huru det gått med honom. Mången gång syntes det, som skulle trädet warda nedhugget, men Återlösaren höll ännu sin nådes hand öfwer honom, och febern gaf wisa. Ljudteligen kunde fångpredikanten tala med honom; och hans första tilltal började med dessa orden: „Huru skall en yngling sin wäg ostraffeliga gå? När han häller sig efter din ord“. Arwid häpnade; den gamla Salling stod lefwande för hans själ och han tyckte sig höra ljuden af hammarslagen. Då bröt en ström af tårar ut

hans ögon; han fattade läkarens hand och sade: „Jag har rikeligen förtjent att wara straffad, och är icke wärd all den långmodighet och barmhertighet, som Herren emot mig bewisat hafwer“. „Du är ännu mycket ung“, fortior presten, „men du tyckes dock hafwa hunnit mycket långt ifrån Gud. Du behöfwer mycken tid för att åter komma till rätta. Huru länge har du gått i sådan wilfarelse? Hvilka äro dina föräldrar? Huru dan har din uppfostran och undervisning i barndomen varit?“

Arwid berättade nu uppriktigt det ena efter det andra af sin lefnad för presten, och askade en så fullkomlig ånger och ödmjuk syndabekännelse, att denne sade: „Herren Jesus Kristus har dött för dina synder och de äro dig förlätne för hans namns skull“.

Den arme sjuke kunde icke hålla sig wärdig så stor nåd, ehuruwäl han törstade derefter. Efter mycken kamp och strid fann han dock wissel om sin uiforelse till ewinnerligt lif och fröjdades i Gudi sinom frälsare.

Efter tillfrisknandet fördes han inför domstolen att förhöras. På de många frågor, som honom förelades, swarade han sanningensligt, och bekände utan twiflan och förbehåll sitt brott, ehuruwäl inga vittnen kunde framdragas.

Men då han intet egentligt brott begått, utan blott blifwit grepen i upploppet, så blef han friskänd med någon liten plikt för gatufreds störande.

I denna milda dom igenkände Arwid Guds nådesfulla och styrande hand samt tackade af allt hjerta Herren för denna lyckliga utgång, och war nu blott betänkt på att återvända till sin gamla festerfader. Han wandrade nu hemåt på ett dubbelt sätt — till det himmelska, och till det jordiska hemmet.

Kasllagsstiden en afton anlände Arwid till staden N. Der gick muntert och lustigt till efter wanligbeten. Druetna personer raglade längs gatorna, och wårds- och spelhusen wero fullsatta af män, som icke wille wara hemma, eller hade för stort öfwerflöd på tid. Det lägre folket ströade på krogarne och förtärde dagens förtjensf. — Blott hos mästern Salling war det annorlunda. De begge fromma malarna hade nyh slutat sin wanliga bibelläsning, och samspråkade nu med hwarandra om nytt och gammalt från nådens rik. Då kommo de äfwen att tänka på sin Arwid, om hwilken de hört onda rykten, och undrade hwar han mände wara, och om han ännu lefde.

En knockning hördes på dörren, och den gamle ropade:

„Hvem är der“?

„En smedgesäll, som beder om herberge“, blef swaret.

„Kom, kom“, swarade mästern, lögg af renjeln, stig bögre upp och sätt dig!“

Men den inkomne trädde icke fram, utan satte sig ned på dörrkänken och war helt tyst. Då tog hustrun ljuset och lysie den fremmande i ansigtet.

„Gubbe!“ ropade hon plötsligt — „kom hit, kom hit, det är wår Arwid!“

„Swad!“ — utbrast den redlige mästern, — „så äro dock mina många böner blede. Men du är så blek, har du endt, eller har du warit sjuk? Swad fattas dig min sen?“

Då fattade Arwid mod, emfamnade de gamla wännerna och berättade huru det hade gått för honom. Huru han blifwit willedd af sluga förförare, lodad och dragen af verdens lustar och derigenom förtad i förderfwet; men huru han genom många hederswelsker blifwit nederslagen och wissad till Guds lam; och först nu kommit till rätt begrepp om de dyrbara sanningar, som hans fostersförel-

dear förut hade utlätt i hans själ, samt att han nu helt wist blifwit af Gud tagen till nåd. Nu wille han stanna qwar, om de wille förlåta och icke bortföda honom.

„Det förbjöde Gud att wi skulle föda dig ut“, — ropade mästern Salling, „du blir här, och wårt gamla glädjesulla lif skall åter börja“.

Arwid tackade dem och Gud, och de gamle bleswo som unga på nytt, men denna fröjd blef icke långwariq. Wåren kom, men Arwid blef icke starkare. Hans lefnads-kraft war för alltid undergräfd, och hans hellsa förstörd. Den unga, ännu icke fullt utvecklade kroppen, hade dufat under för den syndatjensf, hwartill den blifwit använd. Påstidagsmorgonen, när klockorna kallade till gudstjensf, inkomnade han lugnt och med himmelsk frid i sin skällars armar. De gamla stodo wid hans säng och greto bittra tårar och mästern sade med djup och innerlig törslse: „Han war död, och fick lif igen, han war bortappad och är igenfunnen. Kristus är uppståndelsen och lifwet“. Luc. 15: 32. Joh. 11: 25.

Efter några dagar buro de ynglingen till grafwen, der han ännu hwilar, förkidande nppståndelsens saliga morgen.

I unge män, som utwandrat från fädernehemmen, der I sätt lära Guds ord och wilja, och inhemtat kunskap om Jesu Kristi död för sondare, stannen ett ägonblick och pröfwen eder sjelfwe, om detta ord och denna kunskap ännu är hos eder, om bönen i Jesu namn ännu bor i edra hjertan, och om begäret efter det himmelska goda underhållis i edra själar. Huru många äro icke de af eder, hwilka såsom Arwid sink fallit för verdens förförelser och öfwergiwit Herren sin Gud och hans ord i otro och förnekelse, men huru få äro icke de, som sumit återwägen, såsom han. Tusende falla, då blott en står upp igen. Så fördrög nu icke att omwända dig

tiil Herran och skjut det icke ifrån den ena
dagen till den andra. Ty hans vrede kommer
hasteliga, och skall hämnas och förderfwa dig.

Gifve Gud att denna lilla skrift måtte öppna hgo-
nen på rätt många af eder för Jesu Kristi skull. Amen.

Wickström
20. 11. 26